

Kjøbenhavns Posten.

Redigeret af J. F. Giædwad.

Udgiven og forlagt af M. P. Lunge.

11te Aarg.

Mandag d. 10. Juli 1837.

Nr. 188.

Forsendes, ifølge Kongelig allernaadigste Tilladelse, med Posten saavel i Danmark som i Hertugdømmerne.

Hages Domfældelse.

Nr. 2.

Unus ille mihi instar est multorum millium.

Der er vel neppe nogen Nyhed, der i den senere Tid i saa hoi Grad har forbauset Publicum, som den, at Overører Hage er blevet domt i Høiesteret i en Sag, i hvilken Hof- og Stads-Retten aldeles havde frifundet ham og idømt det Offentlige ProcesSENS Omkostninger. Ingen var eller kunde være forberedet paa Slaget, som derfor rammede saa meget desto haardere Enhver, der med Varme føler for Fædrelandet. Hages alssidige Talent, dybe Grundighed, rige Kunskaber og djerne Liberalitet, hans usædvanlige Magt over Sproget, som han skrev med en Kraft, Eethed og Voielighed, som man længe skal sege Magen til, fort sagt Alt forenedes sig i ham, for at gjøre ham til een af vore første Journalister og hæve ham paa et saa højt Trin i vor Journallitteratur, som det er muligt hos os, hvor Journalisten, paa Grund af Privilegier, Censur, gamle forstørrede Domme og mange andre Gjenstande, kun har et høist indskrenket Terrain at bevæge sig paa — unus ille mihi instar est multorum millium. Hvis man med Alvor tenker paa, og det antage vi for en ubesttinget Pligt, at give Folket Sands for dets politiske Rettigheder og gjøre det modtageligt for med alssidig Grundighed at kunne deelte i Raadslagninger om dets egne Anliggender, da maa man med hoi Omhu vørne om de dygtige Skribenter, og navnligen om dem, der behandle Gjenstande, som Regeringen maa ønske almindeligt udbredte hos Folket. Til disse Skribenter regne vi med fuld Frie Hage, og Ingen, selv om han hildes i Servilitetens Slaveænker, og er uimodtageligt for enhver med Tidens Aaland stemmende Reform, kan negte, at han forstaer at afsloke selv de, desværre hos os altfor lidet dyrkede, statistiske Videnskaber en Interesse som ingen Anden. Dersor sørge vi over hans

Domsældelse, men fortvile ikke; thi vi nære det samme Haab som Hage, „at de, der føle Kald til paa denne Maade at virke for det Offentlige, ikke ville lade sig afskrække, men Kun brug større Forsigtighed“, da „Galgen og Tugrhuse, Censur og Mulcter, fort Tilintetgjørelse af hans hele Virksomhed som Borger og Skribent ere de Behageligheder, der vente den Forfatter, der i Kamp for Menneskehedens evige Rettigheder synder mod en Paragraph af Forordn. 27de Sept. 1799.“ Hvor lidet anede han, at disse hans Ord saasnat skulde blive anvendelige paa ham selv, han, som kun var sig en reen og god Billie bevidst, og med Kraft forte Ordets Sværd i „Kamp for Menneskehedens evige Rettigheder.“ „Og dog skal man høre, at vi have en ret smuk Trykkesfrighed! Kre vi i det nittende Aarhundrede, og finde slige Vilkaar taalelige?“ — Vi ville her gøre Lejligheden til at bringe et Udsnit af vores Stenders Virksomhed i Minde, et Udsnit, der er behandlet med en Fortrolighed og Grundighed, der ikke lader noget tilbage at ønske, uden at man vil værdige de deri udtalte Anstuelser den Optørskomhed, de i saa hoi Grad fortjene. Vi mene den af Stenderforsamlingen afgivne Beskrivning over og i Anledning af det samme forelagte „Udkast til en Placat, indeholdende nærmere Bestemmelser om Trykkesfrighedens Grænser.“ Som bekendt gift Fersamlingens principale Paastand med en meget betydelig Majoritet ud paa, at det ikke kunde anses ønskeligt, at der for Tiden gaves skærende Straffebestemmelser for de i Udkastet omtalte Misbrug. Vi skulle imidlertid ligesaa lidt gientage Fersamlingens Grunde for denne der's Formening, som for dens forandrede Redaction af Placaten, hvis man ikke skulde finde sig besviet til at give den principale Paastand Medhold. Grundene bleve udtalte med en saadan Skarpsindighed, Klærhed og Overbevisning, og udtrykte saa aldeles Folkets Anstuelser, at de endnu maae leve i og mindes af Enhver, der vil gjøre For-

Nyheds-Post.

København, den 10de Juli 1837. — Fra Indsenderen af Brevet i Københavnsposten Nr. 183 har Redaktionen modtaget følgende Svar paa den i „Dagen“ Nr. 161 indrykkede Artikel: „Skjønt den Maade, hvorpaa Indsenderen, under Mørket L—T i „Dagen“ Nr. 161 har udtaalt sig i Anledning af de Bemærkninger, der ere fremsatte om Generalforsamlingen angaaende det Thorvaldsenske Museum, er af den Natur, at den egentlig fritager for videre Gjensvar i Sagen, have vi dog troet at burde gjøre opmærksom paa en af de mest interessefaldende Urigtigheder i højt Stykke. I Anledning af hvad der var bemærket om, at der ingen Garanti havdes for, at de paa Generalforsamlingen Mødende virkelig vare Bidragydende til Museet, og som saadanne stemmeberettigede, ytrer Inds. „at det var ganske i sin Orden, at Forsamlingen var aaben for Alle“, da det ikke sees, hvorfor Nogen skulde udelukkes fra et Møde, hvortil man kunde stælle sig Adgang for ethvert nöf saa ubetydligt Bidrag, hvorfor man maatte have tegnet sig. Vi havde ikke troet, at Indsenderens Liberalitet gik saa vidt, at han vilde indrømme Alle og Enhver Ret til at møde paa Generalforsamlingen og stemme paa en Bestyrelse for en Indretning, hvortil han ikke havde tegnet sig for Bidrag, blot fordi han, naar han havde tegnet sig for Bidrag, om dette endogsaa var nok saa ringe, vilde have været stemmeberettiget. I alt Fald har dette ikke været Indbydernes Mening, thi de have kun indbudet dem, som have tegnet sig for Bidrag, til at møde for at vælge en Bestyrelse, og naar Indbydelsen indstrænkede sig hertil, som den da visnok maatte, saa burde der formæltig ogsaa været taget de fornødne Forholdsregler for at forhindre, at Uvedkommende indfandt sig paa Generalforsamlingen, hvilket neppe, som Inds. mener, vilde have været forbundet med nogen særdeles Banskelighed, naar man havde ladet enhver Mødende ved Indretningen tegne sit Navn og sin Stand paa en hos Budet henlagt Liste, og derhos i Forveien havde sørget for at forfatte en Fortegnelse over alle dem, der havde tegnet sig for Bidrag, i det mindste her i Staden, hvorfra de paa Generalforsamlingen Mødende især vilde høvære. Skjønt Inds. i „Dagen“ først mener, at Forsamlingen burde staae aaben for Alle, ytrer han dog strax efter, at det var „Deeltagerne“, som skulde udøvne en Bestyrelse, og at de i dette Viemed bleve sammenkaldte, „og at der kun mødte 206 gør intet til Sagen, thi om kun 26 havde mødt, havde det ligefuld været en Generalforsamling.“ Naar imidlertid Forsamlingen, efter Inds.‘s først yttrede Mening, skulde staae aaben for Alle, uden Hensyn til, om de havde tegnet sig for Bidrag, eller ikke, saa vilde en Forsamling af 26 Personer, for at blive staaende ved det af Fors. selv angivne Tal, have været tilstrækkelig til at vælge den Bestyrelse, der skal „afgjøre Alt“, hvad der i denne Sag kan komme under Overveielse“, om det end senere maatte lade sig godtgjøre, at f. Ex. to Xrediedele af disse aldeles ikke havde tegnet sig for Bidrag til Museet, og altsaa ingen Stemme kunde have i denne Sag.

Dette vilde dog visnok være en stor Urimelighed, og hvis Kilstældet havde været saadant, saa haabe vi, at der endnu vilde være saa megen „sund Menneskesorstand“ tilbage hos de Bidragydende, at de vilde vide at faae et Balg fuldkastet, der var at ansee som en reen Nullitet. Naar Inds. i „Dagen“ fremdeles ytrer, at Generalforsamlingen ogsaa af den Grund burde staae aaben for Alle, „fordi Forhandlingernes Offentlighed i en Sag som denne, der, om noget er det, er et Nationalanliggende, maatte være Toneangiveren behagelig“, saa maatte man nok onste at vide hvilke „Forhandlinger“ det er, at her sigtes til, eftersom Formanden affer al Forhandling om Sagen, da et agtet Medlem af Forsamlingen begyndte at ytre sig om dens Realitet, og erklærede, at de Kilstedeværende ikke havde andet at gjøre end at indlevere deres Stemmesedler. Man maa derfor være meget noisom i sine Fordringer til „Offentlighed af Forhandlinger“, naar man kan finde sig tilfredsstillet ved offentlige Forhandlinger af den Natur, som fandt Sted paa hin Generalforsamling. Om de øvrige Mangler ved Afstemningen, hvorpaa der i Kbhposten Nr. 183 er gjort opmærksom, har Fors. i „Dagen“ ikke udtaalt sig, navnligen ikke om det Antal af Stemmer, hvormed Nogen kunde ansees valgt, eller om Valget af Suppleanter. Disse Bemærkninger staae derfor bestandigt uigjendrevne. Hvad man iovrigt lærer af hin Artikel, er, at den bebudede Modtagelse af Indstid i Almindelighed ikke er blevet iværksat, og at der kun er modtaget, paa nogle hundrede Rbd. nær, de c. 4,000 Rbd., som nogle af Proponenterne selv have indsendt. Da der i det Hele kun er tegnet Bidrag for 57,000 Rbd., saa troe vi ikke at feile i at antage, at man hersfra maa regne en betydelig Rabat, da visnok, paa Grund af Dodsfall, Bortreise, og mange andre Omstændigheder, meget af det Tegnede ikke vil indkomme, naar der engang, maa ske først om Aar, begyndes med Oprævningen. Dette er for saavidt beklageligt, som et stort og vigtigt Nationalanliggende maa ske deryaa vil strande, men vi bør ikke fordosge, at den Maade, hvorpaa denne hele Sag er griben an, neppe har bidraget til at frerame den, og at man i alt Fald ikke vil fremkalde Interesse for den ved at at afholde mange Generalforsamlinger som den sidste, eller med en saa „ubegribelige Insolence“, som Fors. i „Dagen“, (for at bruge hans egne Ord), at omtale Et af Generalforsamlingens Medlemmer, fordi denne, der selv er Bidragydende til Museet, og som, efter hvad han paa Forsamlingen yttrede, havde interesseret sig for Subscriptionsplanernes Udbredelse, tog sig den Frihed at ytre sin Mening om, hvorfor Indbydelsen ikke havde havt den forenede Fremgang, hvilket i hin Forfatters Sine er noget ganske utilgiveligt, især da der iblandt de 17 Proponenter ere „flere af Landets mest agtede Embedsmænd, Lærde, Konstnere og Stænderdeputerede (!).“ — Naar Fors. i „Dagen“ mener, at Indsenderen i Københavnsposten vil sege at stælle sig Formodning eller Bisched om, hvem han er, for derefter at sege at drage ham frem for Publicum, da skulle vi blot tilfoie at hans Navn er os altfor ligegyldigt, til at vi skulle gjøre os end blot den allerringeste Umage for at erfare samme.“